

KVANTITEETI JA KVALITEETI ARVESTAV

Ja inimkonna liigi edasiliikumine -edasiliikumine?- kõige konkreetsemates arenguvaldkondades, kõige enam kokkusurutud, niinimetatud “materiaalses”, spetsifitseeritud numbriga ja iseloomulikumat seoses sellega, mida saab müüa, osta, omada... Kõik, millele saab määrata suurust, mõõtu, hulka (kvantiteeti). Mitte kvalitatiivne, väärtust, omadusi omav. Ja kvalitatiivne jääb kahandatuna “üldisesse, generaalsesse”.

Ja niiviisi, üldiselt, öeldakse, et... noh!, et ungarlased on egoistid, või et islandlased on pigem tuimad! Või need, sealt Ülem-Voltast, on puudust kannatavad...

Ja niiviisi võiksime üldistada, generaliseerida... kui üritatakse kvalifitseerida, anda väärtusi, omadusi. Ja seega kaotame -või enam kui kaotame-, ”meil ei ole” kvaliteete; sest see on jäänud ”üldisesse”: mitte kvantiteedi määramist võimaldav on militariseeritud ja on jäänud millekski... ”Noh...!”.

See, peale selle, on sobiv omamaks ”väliselt” -muidugi, mitte ilmtingimata- mingit teoreetilist kultuuri või teadmist kõige kohta!

Palvuslik Vihje räägib meile võimalusest määrata mõõtu, hulka ja omistada väärtusi, omadusi ning kvalifitseerida meie läbielatud, meie kogemusi, meie tarkusi... langemata üldisesse, generaalsesse või, nendest lähtuvaist, valelikesse üksikasjalikkustesse.

Inimdisainil on olemas võime anda mõõtu, suurust, hulka, anda väärtusi, omadusi ja transtsendeeruda.

Võiksime öelda: “Minu isa on lühikest kasvu, kuid tal ei ole raha”. Niiviisi anname isa figuurile mõõdu. Ja määrame kvaliteedi, omaduse, üldiselt, öeldes: ”Kuid ta on hea inimene!”.

Ja kui anname talle adekvaatse kvalifikatsiooni...? Ütleme: ”Ta on inimene, kel on häid, hinnalisi omadusi, kuna ta on alandlik, temaga on võimalik pidada dialoogi, ta on koostööaldis, südamlilik...”.

“Ära jätkä ära jätkä! Seda pole olemas”. -väike nali-

Ja hiljem võime transtsendeerida, öeldes: ”Noh, ta on olnud või on minu identiteedi vahendaja... või üks osa minu identiteedi vahendamisel”.

Lõpptulemusena üldine, generaalne -teadmise militariseerumine... muutub kõigile, tervele maailmale, mingiks “prêt à porter”-iks ja kõik peavad sööma sedasama, riietuma ühtemoodi, tegema sedasama... Ja selgub, et igaüks meist on lahkuminev, erinev ning on sarnasusi, ühtemoodi asju teistega, kuid... igaühe kaunistused, peensused, nikerdused, hoiakud... on teise omast erinevad.

Suuruse, hulga määramisega ja üldistamisega on hoiakuks silmapilkselt vulgariseerimine. Vulgariseeritakse... ükskõik missugust situatsiooni; ja sellele pannakse pitsat, mis kõige rohkem valu teeb või kõige rohkem huvi pakub või mis kõige rohkem sunnib... või mis kõige rohkem ükskõik missugust huvi teenib.

Nüüd pange tähele -näiteks- vaeuudistel, fake news: neil on juba mingi ruum..., mis on saanud atraktiivseks!

Tõde... või “siirus” -et olla sentimentaalsem- ei müü. Näib nagu sel ei ole rakendust meie igapäevases kooselus.

Niiviisi jõutakse positsioonini, millel ükskõik milline olend, vastavalt... - pange hästi tähele-, vastavalt huvidele, mida käsitletakse -huvide tasand, mida käsitletakse-, võib olla vooruslik või nurjatu.

See on nagu statistika: pigistada seda ja annabki meile numbreid, mida meie tahame.

See situatsioon, huvide, manipulatsioonide tasanditel, kuulub küll niiöelda “mõju avaldavatesse” sfääridesse; ei lõpeta olemast tavapärane tegevus (ka ühistegevus) -pange hästi tähele: -“tavapärane tegevus”- ilma mingi võimuka kihistumiseta inimolendite vahel; tavastrateegia, et informeerida, jagada, kooselada... Ja võib tõsta ükskõik kelle pühadusse!, nii nagu teise võib panna paika “esitamiskõlbmatuna”.

Kas ei ole siis võimalik asetada sagedusfiltreid meie tunnetustesse, ja asetada see, kuna ollakse meie uuringute ja kommentaaride objekt -vähemalt- süütuse printsiibi alla, enne tema süüdimõistmist... selle, tolle või kolmanda pärast? Üldistades, generaliseerides, loomulikult. Vulgaarne, loomulikult. Või enne tema viimist kättesaamatute kvootideni. Samuti üldistades. Ja vulgariseerides. Aga kõige tavapärasem on hävitamine! Tavaline, tavaline, tavaline, tavaline.

Ja miks see on kõige tulutoovam? Sest see, kes juhib kellegi hävitamist, oma kommentaaridega, oma süüdistustega, oma vihjetega, jne, jne väidab: ”Ei. Ta ei ole see, mis paistab. Võtke arvesse, et... seda ja toda”.

Ja need alatud kommentaarid -tõepoolest- ..., neil on palju rohkem edu, sest morbiidsus on osa kaasaegse inimese käitumisest. Ja on olemas üldine huvi – väga võimukates sfäärides- et omataks ideed selle kohta, et kõik on esitlemiskõlbmatu!; et keegi ei ole õiglane; et miski ei ole vaeva väärt!; et kõik on ühesugused! Ja kui on olemas mõni erand, siis otsitakse kiiresti mingit väärtuse kategooriat, mis ta hävitaks; sest selles erandis, näeb olend, ja kuna ei julgeta olla erand -kes ta on, kuid seda ei julgeta teostada-, siis panustatakse selle hävitamisele.

Ja niiviisi luuakse hirme, preventsiioone, kahtlusi, õigustusi... ja terve seeria mini-destruktsioonide saatjaskond, mis paigutavad ükskõik missuguse olendi, vastavalt kooselule, mingite “jäänukite” hulka. Seda meie igapäevases elus.

Kuhumaani on jõudnud inimlik afektiivsus!

Ja kuidas selliste karakteristikutega ja sellise pagasiga! kohtuda Palvusliku Kutsega? Kuidas ilmuda kohale, olles tuubil kuulujutte... ilma torukübarata (sõnademäng chisme-kuulujutt, chistera-torukübar)), koos kehva korstna nõigiga!? Kuidas ilmuda kohale eelhoiakutega, kahtlustega, raevudega...? Ennekõike selle suhtes, mida kõige enam hinnati, seega lõpetatakse alahinnates, loomulikult!

Kas selle pagasiga üldse võib kuulda kutset? Kas on võimalik tunda seda aroomi..., et meid armastatakse?, meie positsiooni õnne?, meid ümbritseva privileegi?... Kas on võimalik...?

Või pigem -ai!-... või siis kritiseeritakse samuti ka ”kutse” tüüpi, vorm, milles Looming meid teavitab, meid juhib, meile soovitab, vihjab...?

Kritiseeritakse, sest “me tunneme ära”. Ja selle asemel, et olla tänulik, selle asemel, et tänada, selle nii intiimse, personaalse detaili eest, pärit lgavikust, olend pöörab ümber!, ”läheb sassi” -põgenemise mõttes-..., otsides ükskõik mida, mis ei eelda mitte mingisugust kompromissi, mitte mingit edasipürgimise jõupingutust, mitte mingit muutuste intensiooni; jääda sinnapaika, kiletatult, kindlate, alatiste eelhoiakutega ja möödunud aegade kahtlustega.

Kui mõtlemise hingus... ilma eelhoiakuteta; kui ilma piirideta tundmuse hingetõmme; kui tekivad külgetõmme, emotsioon, imetus.... ja ihalev, rahutu kuulamine, siis olend muutub värsiks: “uni-versumiks”. Olend transfigureerub ja konfigureerub ühes poeetilises hetkes. Ta liugleb väljadel, karjamaadel, mägedel või meredel, leviteerides oma... ilus, kaunidustes...

Ai!... Ja ei ole olemas... -ei ole olemas, kaovad- kahtlusi ja loidust. Olend muutub kiireks!, valmisolevaks, hingestatuks! Ta tunnetab müsteeriumi. Ta tunneb end jumaldatauna. Ja koos sellega, silmapilkselt imetleb ja jumaldab... kõike, mis teda ümbritseb. Ja ta imetleb veelgi enam suunas, kes teda imetleb.

See on... janunetav... kontemplatsiooni seisund... "Janunetav".

Õhked ja kirglik soov, janunemine muutuvad lennu sulgedeks, ilma hingelduseta; nähtamatu tuule lihtsa loomulikkusega. Transformeerime meie konstitutsiooni, koos figuuride konfiguratsioonidega..., mis on ümbritsetud naudingust; meeldiv nauding tundmaks end unikaalsetena, singulaarsetena, loodutena, loomingulistena!...

Konfabuleerunud hetked..., milles inimolend saab koormast vabaks: kaotab koorma, mis teeb temast lohiseva, lohistatava olendi. Ja kaotades selle, muutub ta kergeks, adapteeruvaks, siiraks...

Kohe! Tõuseb ta üles surnust, limiteerivast, keelatust.

Kohe transfigureerub tema imago ja ta muutub erandiks, ta muutub referentsiks.

Já koos sellega, takistused hajuvad.

Ja tema sammudelt raskused kaovad.

Hoolitsused hinge eest on... hädavajalikud. Et nad ei saaks olema mõjutatud... egokesksuse... aurüvetuse poolt...; et need toitüksid... fantaasia poeemist..., uuest veest..., ja puhkusest usaldusest: hõõgavast usust, mis usub, et ollakse loodud, mis seab end valmis olema loominguline, loov.

Nii on!
